

İSLAM BARIŞ VE EMAN DİNİDİR¹

يَا أَيُّهَا الَّذِينَ آمَنُوا ادْخُلُوا فِي السِّلْمِ كَآفَّةً وَلَا تَتَّبِعُوا خُطُوَاتِ الشَّيْطَانِ إِنَّهُ لَكُمْ عَدُوٌّ مُبِينٌ

“Ey iman edenler! Hepiniz topluca barış ve güvenliğe (İslam’a) girin. Şeytanın adımlarını izlemeyin. Çünkü o, size apaçık bir düşmandır.”²

İslam barış dinidir. Yukarıdaki ayet-i kerimede de işaret edildiği üzere, İslam’ın bir anlamı da barıştır. Kur’an’a ve Peygamberimizin hadislerine baktığımız zaman savaşın istenmedik bir olay olduğunu, savaşa “meşru müdafaa” amacına yönelik olarak veya tedbir alma ve düşman hücumunu önceden öngörerek, tehlikeyi önlemeye matuf olarak izin verildiğini görürüz. Savaş bazen barışı korumak, terör faaliyetlerini önlemek, mazlumlara sahip çıkmak, ibadethaneleri korumak amacıyla zorunlu hâle gelir.

إِذْ لِلَّذِينَ يُقَاتَلُونَ بِأَنَّهُمْ ظَلِمُوا وَإِنَّ اللَّهَ عَلَىٰ نَصْرِهِمْ لَقَدِيرٌ الَّذِينَ أُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِهِمْ بِغَيْرِ حَقٍّ إِلَّا أَنْ يَقُولُوا رَبُّنَا اللَّهُ وَلَوْلَا دَفْعُ اللَّهِ النَّاسَ بَعْضَهُمْ بِبَعْضٍ لَهَدَمَتْ صَوَامِعُ وَبِيَعٌ وَصَلَوَاتٌ وَمَسَاجِدُ يُذْكَرُ فِيهَا اسْمُ اللَّهِ كَثِيرًا وَلَيَنْصُرَنَّ اللَّهُ مَنْ يَنْصُرُهُ إِنَّ اللَّهَ لَقَوِيٌّ عَزِيزٌ

“Kendilerine savaş açılan Müslümanlara, zulme uğramaları sebebiyle cihat için izin verildi. Şüphe yok ki Allah’ın onlara yardım etmeğe gücü yeter. Onlar, haksız yere, sırf, ‘Rabbimiz Allah’tır’ demelerinden dolayı yurtlarından çıkarılmış kimselerdir. Eğer Allah’ın, insanların bir kısmını bir kısmıyla defetmesi olmasaydı, içlerinde Allah’ın adı çok anılan manastırlar, kiliseler, havralar ve mescitler muhakkak yerle bir edilirdi. Şüphesiz ki Allah kendi dinine yardım edene mutlaka yardım eder. Şüphesiz ki Allah çok kuvvetlidir, mutlak güç sahibidir.”³

وَمَا لَكُمْ لَا تُقَاتِلُونَ فِي سَبِيلِ اللَّهِ وَالْمُسْتَضْعَفِينَ مِنَ الرِّجَالِ وَالنِّسَاءِ وَالْوِلْدَانِ الَّذِينَ يَقُولُونَ رَبَّنَا أَخْرِجْنَا مِنْ هَذِهِ الْقَرْيَةِ الظَّالِمِ أَهْلُهَا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ وَلِيًّا وَاجْعَلْ لَنَا مِنْ لَدُنْكَ نَصِيرًا

“Size ne oluyor da, Allah yolunda ve ‘Ey Rabbimiz! Bizleri halkı zalim olan şu memleketten çıkar, katından bize bir dost ver, bize katından bir yardımcı ver’ diye yalvarıp duran zayıf ve zavallı erkekler, kadınlar ve çocukların uğrunda savaşa çıkmıyorsunuz?”⁴ Peygamberimizin şu hadisi de savaşı değil, barışı hedeflediğini göstermektedir:

يَا أَيُّهَا النَّاسُ لَا تَتَمَنَّوْا لِقَاءَ الْعَدُوِّ وَأَسْأَلُوا اللَّهَ الْعَافِيَةَ فَإِذَا لَقَيْتُمُوهُمْ فَاصْبِرُوا وَاعْلَمُوا أَنَّ الْجَنَّةَ تَحْتَ ظِلَالِ الشُّيُوفِ

“Ey insanlar! Düşmanla karşılaşmayı temenni etmeyin. Allah’tan afiyet (esenlik ve barış) dileyin. Fakat düşmanla karşılaşınca da sabredin ve bilin ki cennet kılıçların gölgesi altındadır.”⁵

İslam, insan canını mukaddes kabul etmiş, insanları öldürmeyi değil, onlara hayat vermeyi tavsiye buyurmuştur:

¹ Bu konu, Mehmet KAPUKAYA’nın “Kur’an’dan Öğütler” adlı kitaptaki yazılarından derlenerek hazırlanmıştır.

² Bakara, 2/208

³ Hac, 22/39-40

⁴ Nisa, 4/75

⁵ Buhari, Cihat, 112, 156

مِنْ أَجْلِ ذَلِكَ كَتَبْنَا عَلَى بَنِي إِسْرَائِيلَ أَنَّهُ مَنْ قَتَلَ نَفْسًا بِغَيْرِ نَفْسٍ أَوْ فَسَادٍ فِي الْأَرْضِ فَكَأَنَّمَا قَتَلَ النَّاسَ جَمِيعًا وَمَنْ أَحْيَاهَا فَكَأَنَّمَا أَحْيَا النَّاسَ جَمِيعًا وَلَقَدْ جَاءَتْهُمْ رُسُلُنَا بِالْبَيِّنَاتِ ثُمَّ إِنْ كَثُرُوا مِنْهُمْ بَعْدَ ذَلِكَ فِي الْأَرْضِ لَمْ يُسْرَفُونَ

“Bundan dolayı İsrail oğullarına (Kitap'ta) şunu yazdık: 'Kim, bir insanı, bir can karşılığı veya yeryüzünde bir bozgunculuk çıkarmak karşılığı olmaksızın öldürürse, o sanki bütün insanları öldürmüştür. Her kim de birini (hayatını kurtararak) yaşatırsa sanki bütün insanları yaşatmıştır...”⁶ Savaş ahlakı denen bir şey vardır. Şu hadisler hem bize bu ahlakı öğretir, hem de İslam'ın savaşla aslında insanları öldürmeyi değil, onları etkisiz hâle getirmeyi ve onları İslam'ın kurtuluş yoluna katmayı hedeflediğini öğretir.

عَنْ سُلَيْمَانَ بْنِ بُرَيْدَةَ عَنْ أَبِيهِ قَالَ كَانَ رَسُولُ اللَّهِ صَلَّى اللَّهُ عَلَيْهِ وَسَلَّمَ إِذَا بَعَثَ أَمِيرًا عَلَى جَيْشٍ أَوْصَاهُ فِي خَاصَّةِ نَفْسِهِ بِتَقْوَى اللَّهِ وَمَنْ مَعَهُ مِنَ الْمُسْلِمِينَ خَيْرًا وَقَالَ «اغزوا بِسْمِ اللَّهِ وَفِي سَبِيلِ اللَّهِ فَاتَلُوا مَنْ كَفَرَ بِاللَّهِ وَلَا تَعْلُوا وَلَا تَغْدِرُوا وَلَا تُمَثِّلُوا وَلَا تَقْتُلُوا وَلِيدًا فَإِذَا لَقَيْتَ عَدُوَّكَ مِنَ الْمُشْرِكِينَ فَادْعُهُمْ إِلَى إِحْدَى ثَلَاثِ حِصَالٍ أَوْ خِلَالَ أَيَّتْهَا أَجَابُوكَ فَاقْبَلْ مِنْهُمْ وَكُفَّ عَنْهُمْ اذْعُهُمْ إِلَى الْإِسْلَامِ وَالتَّحَوُّلِ مِنْ دَارِهِمْ إِلَى دَارِ الْمُهَاجِرِينَ وَأَخْبِرْهُمْ إِنْ فَعَلُوا ذَلِكَ فَإِنَّ لَهُمْ مَا لِلْمُهَاجِرِينَ وَعَلَيْهِمْ مَا عَلَى الْمُهَاجِرِينَ وَإِنْ أَبَوْا أَنْ يَتَحَوَّلُوا فَأَخْبِرْهُمْ أَنَّهُمْ يَكُونُوا كَأَعْرَابِ الْمُسْلِمِينَ يَجْرِي عَلَيْهِمْ مَا يَجْرِي عَلَى الْأَعْرَابِ إِلَّا أَنْ يُجَاهِدُوا فَإِنْ أَبَوْا فَاسْتَعِنَ بِاللَّهِ عَلَيْهِمْ لُغْنِيمَةٌ وَالْفَيْءُ شَيْءٌ

لَيْسَ لَهُمْ وَقَاتِلْهُمْ فِي

Selman bin Büreyde (r.a), babasından şöyle naklediyor: Resûlullah (s.a.s) bir ordunun veya seriyenin başına komutan tayin ettiği zaman, hassaten komutana Allah'a karşı muttaki olmasını, beraberindeki Müslümanlara da hayır tavsiye eder ve sonra şunları söylerdi: “Allah'ın adıyla, Allah'ın yolunda savaşın. Allah'ı inkâr eden kâfirlerle çarpışın. Gaza edin fakat ganimete hıyanet etmeyin, ahdi bozmayın, ölülerin vücutlarına sataşıp burun ve kulaklarını kesmeyin, çocukları öldürmeyin! Müşrik düşmanlarla karşılaşınca onları önce üç şeyden birine çağır: Bunlardan birine cevap verirlerse onlardan bunu kabul et ve artık dokunma! Önce İslam'a davet et. (Bazı rivayetlerde-yukarıdaki metinde olduğu gibi-Hicrete davet ilavesi de vardır.) İcabet ederlerse hemen kabul et ve elini onlardan çek. Müslüman olma teklifini kabul etmezlerse, onlardan cizye iste, müspet cevap verirlerse kabul et ve onları serbest bırak. Bundan da imtina ederlerse, onlara karşı Allah'tan yardım dile ve onlarla savaş...”⁷ Peygamberimiz savaş esnasında bile kadın ve çocukların öldürülmelerini yasaklamıştır.⁸ Kur'an-ı Kerim'de savaş stratejisine yönelik birçok ayet vardır. Bu ayetlere göre Müslümanlarla savaş edenlere karşı savaşılacak, savaştan vazgeçtikleri anda da savaştan vazgeçilecektir. Söz konusu bazı ayetler şunlardır:

⁶ Maide, 5/32

⁷ Müslim, Cihat, 3

⁸ Buhari, Cihat, 147-148; Müslim, Cihat, 24-25

وَأَقْتُلُوهُمْ حَيْثُ ثَقِفْتُمُوهُمْ وَأَخْرِجُوهُمْ مِنْ حَيْثُ أَخْرَجْتُمُوهُمْ وَالْفِتْنَةُ أَشَدُّ مِنَ الْقَتْلِ وَلَا تَقَاتِلُوهُمْ عِنْدَ الْمَسْجِدِ الْحَرَامِ حَتَّى يُقَاتِلَكُمْ فِيهِ وَقَاتِلُوا فِي سَبِيلِ اللَّهِ الَّذِينَ يُقَاتِلُونَكُمْ وَلَا تَعْتَدُوا إِنَّ اللَّهَ لَا يُحِبُّ الْمُعْتَدِينَ فَإِنْ قَاتَلَكُمْ فَأَقْتُلُوهُمْ كَذَلِكَ جَزَاءُ الْكَافِرِينَ

“ Sizinle savaşanlara karşı Allah yolunda siz de savaşın. Ancak aşırı gitmeyin. Çünkü Allah aşırı gidenleri sevmez. Onları nerede yakalarsanız öldürün. Sizi çıkardıkları yerden (Mekke'den) siz de onları çıkarın. Zulüm ve baskı adam öldürmekten daha ağırdır. Yalnız, Mescid-i Haram yanında, onlar sizinle savaşmadıkça, siz de onlarla savaşmayın. Sizinle savaşırlarsa (siz de onlarla savaşın) onları öldürün. Kâfirlerin cezası böyledir.”⁹ Şu dinin yüceliğine bakın ki, müşrik de olsa, Müslümanlara sığınan kimseye dokunmamalarını, hatta onu güven içinde olacağı yere ulaştırmalarını emrediyor:

وَإِنْ أَحَدٌ مِنَ الْمُشْرِكِينَ اسْتَجَارَكَ فَأَجِرْهُ حَتَّى يَسْمَعَ كَلَامَ اللَّهِ ثُمَّ أَبْلِغْهُ مَأْمَنَهُ ذَلِكَ بِأَنَّهُمْ قَوْمٌ لَا يَعْلَمُونَ

“Eğer Allah’a ortak koşanlardan biri senden sığınma talebinde bulunursa, Allah’ın kelamını işitebilmesi için ona sığınma hakkı tanı. Sonra da onu güven içinde olacağı yere ulaştır...”¹⁰ İslam’a zararı olmayan ve tehlike oluşturmayan farklı din mensuplarıyla iyi geçinmek yasaklanmamıştır. Nitekim konu ile ilgili ayetler şöyledir:

عَسَى اللَّهُ أَنْ يَجْعَلَ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَ الَّذِينَ عَادَيْتُمْ مِنْهُمْ مَوْدَّةً وَاللَّهُ قَدِيرٌ وَاللَّهُ غَفُورٌ رَحِيمٌ لَا يَنْهِيكُمُ اللَّهُ عَنِ الَّذِينَ لَمْ يُقَاتِلُوا فِي الدِّينِ وَلَمْ يُخْرِجُوا مِنْ دِيَارِكُمْ أَنْ تَبَرُّوهُمْ وَتُقْسِطُوا إِلَيْهِمْ إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

“Ola ki Allah sizinle, içlerinden düşman olduğunuz kimseler arasına bir sevgi (ve yakınlık) koyar. Allah hakkıyla gücü yetendir. Allah çok bağışlayandır, çok merhametlidir. Allah sizi, din konusunda sizinle savaşmamış, sizi yurtlarınızdan da çıkarmamış kimselere iyilik etmekten, onlara âdil davranmaktan men etmez. Şüphesiz Allah âdil davrananları sever.”¹¹

Buna göre, Kur’an’da bulunan cihat ayetlerini ve Hz. Peygamber’in cihatlarını, sebep ve sonuçlarını iyice irdelemeden, Kur’an’ı ve Hz. Peygamber’i terör kaynağı olarak görmek, büyük haksızlıktır.

لَا الَّذِينَ يَصِلُونَ إِلَى قَوْمٍ بَيْنَكُمْ وَبَيْنَهُمْ مِيثَاقٌ أَوْ جَاءُوكُمْ حَصِرَتْ صُدُورُهُمْ أَنْ يُقَاتِلُوكُمْ أَوْ يُقَاتِلُوا قَوْمَهُمْ وَلَوْ شَاءَ اللَّهُ لَسَلَّطَهُمْ عَلَيْكُمْ فَلَقَاتَلُوكُمْ فَإِنْ اعْتَرَفْتُمْ فَلَمْ يُقَاتِلُوكُمْ وَالْقَوَا إِلَيْكُمْ السَّلَامُ فَمَا جَعَلَ اللَّهُ لَكُمْ عَلَيْهِمْ سَبِيلَ

“Ancak sizinle aralarında anlaşma olan bir topluma sığınmış bulunanlar yahut ne sizinle ne de kendi kavimleriyle savaşmayı içlerine sığdıramayıp (tarafsız olarak) size gelenler başka. Eğer Allah dileseydi, onları size musallat kılardı da sizinle savaşırlardı. Eğer onlar sizden uzak durur, sizinle

⁹ Tevbe, 9/6

¹⁰ Tevbe, 9/6

¹¹ Mümtetine, 60/7-8

savaşmayıp size barış teklif ederlerse; Allah size, onlara saldırmak için bir yol (yetki) vermemiştir."¹²

Diğer dinlerin, ya da felsefî ekollerin isimleri mensup olduğu peygamber ve ku-rucusuyla özdeşken, sadece İslam daha baştan adını “sulh”, “güvenlik”, “esenlik” ve “barış”dan almaktadır. Hıristiyanlık için İsevî, Yahudilik için Musevî denilmesinin yanı sıra, Hinduizm, Konfüçyanizm, Maniheizm, Budizm vb. akımlar da bu söylenenlere birer örnek teşkil etmektedir. Bu hâliyle dahi İslam’ı savaş ve terör ile anılır hâle getirmek, onunla bütünleştirmek insafla bağdaşır bir durum olamaz. Çünkü genelde ilahî dinlerin hepsi, özelde ise İslam, dünyayı insana zindan etmek, yaşanmaz hâle getirmek için değil, huzur ve güvenlik içinde yaşamak için gönderilmiştir. Hiç şüphesiz, her din ve düşünce akımında yanlış yapanlar, hatalı davrananlar ve hatta kendi çıkarları için dinlerin kutsal saydığı kavramları istismar edenler olabilir. Ancak buradan hareketle herhangi bir dini, özellikle de adında sevgi, barış, selamet ve esenlik bulunan İslam’ı topyekûn mahkûm etmek insaflı bir yaklaşım olamaz. Öyleyse dinimizde esas olan savaş değil barıştır. Savaş ancak arızî durumlarda söz konusudur. Eğer yurdunuz bir başka güç tarafından işgale uğramış, haksız yere insanların yurtlarından çıkarılmaktaysa, tüm barış yolları denenmiş, bundan bir netice alınamamışsa o durumda kurallarına riayet etmek şartıyla, sınırlı bir savaşa izin verilebilir. Çünkü İslam medeniyetinin en görkemli, en etkin ve en verimli dönemleri, savaş ortamının değil barış ortamının ürünüdür. Bilindiği gibi insan toplumsal ve medeni bir varlıktır. Yani, kendi başına yaşayamaz; başka insanlarla yaşamaya ve onlarla yardımlaşmaya mecbur, muhtaç hatta mahkûmdur. Bu da, fert ve cemiyetler arası uzlaşma, barış, hoşgörü ve farklılıklarla beraber dostluk içinde yaşamayı, kaynaşmayı gerektirmektedir. Günümüzde gittikçe küçülen, bir o kadar da küresel hâle gelen bir dünyada yaşıyoruz. İçinde yaşadığımız bu çağda onca soruna rağmen hiçbir toplum tek başına bunların üstesinden gelebilecek durumda değildir. Dünyanın içinde bulunduğu açlık, kuraklık, silahlanma, terör vb. pek çok sorun ister istemez tüm toplumları birbiriyle ilişki kurmaya, birbirinin desteğini almaya zorlamaktadır. O nedenle, dinimiz kendisine uzatılan eli boş çevirmez, onu karşılıksız bırakmaz. Barış sadece küresel bağlamda değil, yerel bağlamda da ihtiyaç duyulan ve hasreti çekilen bir olgudur. Zira hangi toplum olursa olsun, bir toplumun dirlik ve düzeni, huzur ve güvenliği, ancak o toplumda yaşayan fertlerin anlaşır uzlaşmalarına, hiç olmazsa birbirleriyle sulh yapıp ihtilâfa düşmemelerine bağlıdır. Aksine, birbirine düşmüş, çeşitli ihtilaflarla baş başa kalmış bir milletin arzulan refaha ulaşması, birlik ve beraberliğini sürdürmesi imkânsızdır. Nitekim bu bağlamda, mevzu bahis ettiğimiz âyet-i kerîme buna işaret etmektedir. İslam dininde gerek fertler, gerekse toplumsal bağlamda barışı bozacak insanları kin ve nefrete sevk edecek bazı şeylerin haram kılınması da bu amaca yöneliktir. Bu cümleden olarak, anlaşmazlık ve düşmanlıklara sebep olan gıybet, dedikodu, kin, haset ve başkalarının mallarını gayr-i meşru yollarla yemek kesin olarak yasaklanmış; affetmek, hoş görmek ise tavsiye edilmiştir. İşte tüm bunlarla dinimiz, insanları anlaşmazlık ve düşmanlıklardan kurtarmayı, bunun yerine sulhu yani, insanların arasını düzeltmeyi ve bu sayede huzurlu bir toplum kurmayı amaçlamıştır. Nitekim bir diğer âyet bu durumu gayet güzel bir biçimde izah etmektedir:

وَإِنْ طَائِفَتَانِ مِنَ الْمُؤْمِنِينَ فَاصْلِحُوا بَيْنَهُمَا فَإِنْ بَغَتْ إِحْدَاهُمَا عَلَى الْأُخْرَى فَقَاتِلُوا الَّتِي تَبْغِي حَتَّى تَفِيءَ إِلَى أَمْرِ

اللَّهِ فَإِنْ فَاءَتْ فَاصْلِحُوا بَيْنَهُمَا بِالْعَدْلِ وَأَقْسِطُوا إِنَّ اللَّهَ يُحِبُّ الْمُقْسِطِينَ

¹² Nisa, 4/90

“Eğer inananlardan iki grup birbirleriyle savaşılırsa aralarını düzeltin. Eğer biri ötekine saldırırsa, Allah’ın buyruğuna dönüncye kadar saldıran tarafa karşı savaşın. Eğer (Allah’ın emrine) dönerse, artık aralarını adaletle düzeltin ve (onlara) eşit davranın. Çünkü Allah, adaletli davrananları sever. Müminler ancak kardeşirler. Öyleyse kardeşlerinizin arasını düzeltin. Allah’a karşı gelmekten sakının ki size merhamet edilsin.”¹³

Netice itibariyle, dinimiz barış ve sevgi dinidir. İslam’da esas olan savaş değil, barış; kavga değil, kardeşlik; yarışma değil, yardımlaşma; uzaklaşma değil, uzlaşmadır.

¹³ Hucurat,49/9-10